

■ Ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ αὐτοῦ (3ῃ Δεκεμβρίου)

Ὁ Ὅσιος Θεόδουλος ὁ Στυλίτης

*Ἡ ἐλεημοσύνη ἐνὸς μίμου
σωφρονίζει ἓναν μεγάλο Ἀσκητῆ*

Ο Ὅσιος Θεόδουλος ἔζησε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου (379-395) καὶ ἦταν κατὰ τὸ ἀξίωμα Πατρίκιος καὶ Ἐπαρχος Πραιτωρίων.

Ἄν καὶ ἦταν συνεζευγμένος μὲ νόμιμη γυναίκα, ζοῦσε ζωὴ ἀκατηγόρητη. Γι' αὐτό, βλέποντας τὶς ἀρπαγές καὶ τὶς πλεονεξίες, τὶς ὁποῖες ἔπρατταν οἱ περὶ τὸν Βασιλέα, ἀπεστράφη τὸ ἀξίωμα ποὺ εἶχε καὶ ἐπειδὴ ἀπέθανε καὶ ἡ γυναίκα του, διένειμε στοὺς πτωχοὺς ὅλη τὴν περιουσία του, ἡ ὁποία ἦταν ἀρκετὰ μεγάλη, ἕως πεντακόσιες πενήντα λίτρες χρυσοῦ.

Κατόπιν, ἀνεχώρησε ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι καὶ μετέβη στὴν Ἔδεσσα, τὴν κοινῶς ὀνομαζομένη Ὀρφὰ ἢ Ὀρροά, ἡ ὁποία παλαιὰ ὀνομαζόταν Ἀντιόχεια καὶ Καλλιρρόη καὶ Ἰουστινούπολις, τιμημένη μὲ θρόνο Μητροπολίτου.

Ἐκεῖ λοιπόν, ἀφοῦ ἐγίνε Μοναχός, ἀνέβηκε σὲ ἓναν στῦλο καὶ ἔμεινε σὲ αὐτὸν τριάντα ὀλόκληρα χρόνια· ἀξιώθηκε μάλιστα γι' αὐτὸ ὁ ἀοίδιμος νὰ λάβῃ χαρίσματα ἀπὸ τὸν Θεό, διότι δὲν ἔτρωγε πλέον φαγητὸ σωματικόν, ἀλλὰ μόνον κάθε Κυριακὴ μετελάμβανε τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἔτρωγε τὸ ἀντίδωρο καὶ τίποτε ἄλλο πέραν αὐτοῦ.

* * *

Μετὰ ταῦτα, ἐνωχλήθηκε ἀπὸ λογισμοὺς καὶ παρακαλοῦσε τὸν Θεὸ νὰ τοῦ δείξη, μὲ ποιόν εἶναι ἴσος καὶ ὅμοιος στὴν ἀρετή.

Τότε ἄκουσε θεία Φωνὴ ποῦ τοῦ ἔλεγε, ὅτι εἶναι ὅμοιος μὲ τὸν Κορνήλιο τὸν μίμο, δηλαδή ὑποκριτὴ θεάτρου, ὁ ὁποῖος κατοικοῦσε στὴν Δαμασκὸ καὶ ὀνομαζόταν Πανδοῦρος.

Ἡ παρομοίωσις αὐτὴ ἔβαλε τὸν Ὅσιο σὲ μεγάλη ταραχὴ, κατὰ προσβολὴ βεβαίως τοῦ διαβόλου, τοῦ ἐχθροῦ τῶν ψυχῶν μας.

Μετέβη λοιπὸν στὴν Δαμασκὸ, ὅπου εὗρήκε τὸν ρηθέντα Κορνήλιο καὶ ἔπεσε στὰ πόδια του, ζητώντας νὰ μάθῃ τὴν πολιτεία του.

Ὁ Κορνήλιος ἔλεγε, ὅτι εἶναι ἄνθρωπος ἀμαρτωλὸς καὶ δὲν εἶχε καμμία ἀρετὴ, ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ Γέροντας ἐπέμενε παρακαλώντας τον, ἀναγκάστηκε νὰ εἰπῆ:

«Ἐγώ, Πάτερ, ἀπὸ νεαρὰ ἡλικία συναναστροφόμεν μὲ τοὺς μίμους καὶ χορευτὰς καὶ ποριζόμεν τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα ἀπὸ τὴν ἐξευτελιστικὴ αὐτὴ τέχνη... Μόλις δέ, μετὰ ἀπὸ αὐτά, ἦλθα σὲ ἐπίγνωσι τῶν πολλῶν μου ἀμαρτιῶν καὶ συλλογίσθηκα τὴν ἀνταπόδοσι τῆς Μελλούσης Κρίσεως, ἐγκατέλειψα τὰ συνηθισμένα μου κακὰ καὶ ἐπιμελήθηκα κατὰ τὸ δυνατὸν τὴν καθαρὰ ζωὴ καὶ τὴν ἐλεημοσύνη πρὸς τοὺς πένητας... Τοῦτο μόνον γνωρίζω γιὰ τὸν ἑαυτό μου...».

* * *

Ἐπειδὴ ὁμοίως ὁ Γέροντας ἐπέμενε, παρακαλώντας καὶ ὀρκίζοντάς τον νὰ τοῦ εἰπῆ καὶ τὶς λοιπές του ἀρετές, ὁ Κορνήλιος συνέχισε:

«Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, Πάτερ ἅγιε, μία γυναίκα περιφανῆς, λάμπουσα ἀπὸ δόξα καὶ πλοῦτο καὶ σωφροσύνη, συνεζεύχθη κάποιον ἄνθρωπο... Αὐτός, ἐπειδὴ ἦταν ἀκρατῆς καὶ ἄσωτος, ὄχι μόνον ἐσπατάλησε τὴν περιουσία τῆς γυναίκας καὶ τὴν ἰδική του, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα χρήματα δανείσθηκε καὶ κατεσπατάλησε σὲ ἀσωτείες... Τελικά, ρίφθηκε στὴν φυλακὴ καὶ προξένησε λύπη ἀπαρηγόρητη στὴν σύζυγό του.

Ἄφοῦ λοιπὸν εἶδε αὐτὴ τὸν ἐλεεινὸ ἐκεῖνο ἄνδρα τῆς νὰ κινδυνεύη νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν πείνα στὴν φυλακὴ καὶ ἀποροῦσε τί νὰ πράξῃ, ἄρχισε συνεσταλμένα νὰ ἐπαίτη... Καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ κρεμόταν ὡς ἐπὶ ζυγαριᾶς, κινδυνεύουσα νὰ ὑποπέσῃ καὶ σὲ μοιχεία, ἐπειδὴ ἦταν ὠραιότατη...

Αὐτὴν λοιπὸν ἐγώ, ἀφοῦ τὴν συνάντησα καὶ ἔμαθα τὴν αἰτία, γιὰ τὴν ὁποία περιπλανιῶταν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, λυπήθηκα ἐγκαρδίως καὶ μὲ δάκρυα τῆς εἶπα: “Πόσο χρέος ἔχετε;”. Αὐτὴ ἀπεκρίθη: “Τετρακόσια νομίσματα, αὐθέντα μου”.

Ἐγὼ τότε, ἀφοῦ λογάριασα τὰ πράγματά μου, εὗρηκα ὅτι εἶχα διακόσια τριάντα νομίσματα· καὶ ἐπειδὴ αὐτὰ δὲν ἐπαρκοῦσαν γιὰ τὴν ἐξόφλησι ὅλου τῆς τοῦ χρέους, ἐπώλησα καὶ μερικὰ στολίδια, τὰ ὁποῖα εἶχα, ἐπὶ πλεόν δὲ καὶ τὰ καλύτερα ἐνδύματά μου...

Ἔτσι, ἀφοῦ ἐσύναξα τὴν ποσότητα τῶν τετρακοσίων νομισμάτων, τὰ ἔδωσα στὰ χέρια τῆς γυναίκας καὶ τῆς εἶπα: “Λάβε αὐτά, ὦ γύναι, καὶ ὕπαγε ἐν εἰρήνῃ, γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃς τὸν ἄνδρα σου ἀπὸ τὴν φυλακὴ. Παρακάλεϊ δὲ τὸν φιλόανθρωπο Κύριο ἐξ ὅλης καρδίας, γιὰ νὰ ἐλεήσῃ καὶ ἐμὲ τὸν ἁμαρτωλὸ κατὰ τὴν Ἡμέραν τῆς Κρίσεως”».

* * *

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Θεόδουλος, εὐχαρίστησε τὸν Θεὸ καὶ ἀφοῦ ἐπανῆλθε, ἀνέβηκε πάλι στὸν στυλο του... Ἔζησε ὀλίγο καιρὸ ἀκόμη καὶ μὲ καλὲς ἐλπίδες ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

